

baade med Hensyn til Rationering og faste Priser. Men det, vi bekæmpede i sin Tid, var den indenrigsministerielle Enevælde, som den gav sig Udslag ved Fastsættelse af Maksimalpriser, som vi ansaa for ubetimelige og unødvendige. Vi er for øvrigt vel alle klare over, at saa længe disse Forhold vedvarer, hvor vort Land praktisk talt er afspærret fra Tilførsler udefra af alle de vigtigste Varer til vor Folkeernæring, saa vil det ogsaa være nødvendigt at fortsætte med Rationeringen og de faste Priser paa disse vigtige Ting, for at ikke blot de velhavende indenfor vort Samfund kan faa tilstrækkeligt, men at ogsaa de mindre velstillede kan faa det. Jeg har ikke villet lade den nævnte Udtalelse af det ærede Medlem staa uimod-sagt, for vor Valgkamp har ikke været ført som en Kamp mod Maksimalpriser i Almindelighed, men mod de ubetimelige og unødvendige Maksimalpriser og mod Maksimalpriser, fastsatte gennem indenrigsministeriel Magtfuldkommenhed i Stedet for i Overensstemmelse med Rigsdagen og ad Lovgivningens Vej.

Det ærede Medlem fra Middelfart optraadte altsaa som Forsvarer for Hr. Minister Stauning. Jeg vil for øvrigt med Hensyn til Forholdet mellem Regeringspartierne sige, at naar det radikale Venstres Mænd før Valget gik stærkt i Brechen for Socialdemokratiet og nødvendigt maatte gøre det for at bevare den intime Forbindelse med det, saa er det selvfølgelig — det maa vi alle erkende — blevet dobbelt nødvendigt for dem at gøre det efter Valget. Vi ved jo alle, at Valget har ført med sig den Forskydning mellem de to Partier, at Socialdemokratiet er blevet det stærkeste indenfor Alliancen ogsaa med Hensyn til Mandaterne her paa Rigsdagen. Derfor er det saaledes, som et æret Medlem af vort Parti forleden sagde, at naar Hr. Minister Stauning før Valget gjaldt for 10, saa maa det siges, at efter Valget gælder Hr. Stauning mindst for 10 indenfor Ministeriet. Derfor er det nødvendigt at tage vidt drevne Hensyn, og derfor er det ogsaa nødvendigt for det ærede Medlem fra Middelfart at gaa i Brechen for Hr. Stauning.

For øvrigt maa jeg sige, at Socialdemokraterne driver en ret maalbevidst Politik. Det har det i Virkeligheden gjort, lige siden Krigen brød ud. De har holdt paa det radikale Ministerium, og saa har de lidt efter lidt drevet det radikale Parti og Ministeriet til at gaa Socialdemokraternes Årinde. Socialdemokraterne har været

kloge nok til paa en Række Punkter at lægge deres principielle Standpunkter paa Hylden for at faa fremmet adskilligt andet, som de ønskede fremmet indenfor vort Samfund, saa meget desto stærkere. Derfor kunde selvfølgelig ogsaa Hr. Minister Stauning paa Socialdemokratiets Kongres forud for Valget udtale sig, saaledes som han gjorde. Han sagde ifølge „Vestjyllands Socialdemokrat“ følgende: Vi er slet ikke blevet skuffet af den radikale Regering, den har uvægerligt i de store politiske Linier fulgt den Kurs, vi ønskede. Socialdemokraterne har altsaa naaet adskilligt, og derfor er det forstaaeligt, at „Social-Demokraten“ hurtigt fandt sit Standpunkt efter Valget: Vi har sejret! Ministeriet skal fortsætte! Al Tale om Samlingsministerium vil vi ikke høre noget om! Det tjener nemlig Socialdemokratiets Partipolitik bedst, men jeg tror ikke, at det tjener vort Samfund bedst, at der fortsættes paa den Maade.

Jeg skal nu tillade mig at rette et Par Bemærkninger til det konservative Folkeparti. Det konservative Folkeparti var jo i Gaar ret aggressivt overfor Venstre. Under Valgkampagnen hed det altid fra det konservative Folkepartis Ordførere, at det var det konservative Folkeparti, der dannede det egentlige Bolværk mod Radikal-Socialismen her i Landet. De kunde for øvrigt godt have sagt „Socialismen“, for Radikalismen har vi ikke mærket noget til i de senere Aar, den er lagt til Side, og det er Socialismen, det har drejet sig om. Men det er nu mindre væsentligt. Det konservative Folkeparti mente altsaa, at det var det egentlige Bolværk mod Radikal-Socialismen, men en saadan Udtalelse frister en unægtelig til at se lidt paa, hvordan de Konservative i de senere Aar har søgt at danne Bolværk mod Radikal-Socialismen. Jeg skal da ganske kort pege paa, at da der i Begyndelsen af 1916 var Udsigt til, at vi skulde have Valg i Foraaret 1916, var de i høj Grad Regeringspartierne behjælpelige med at faa det Valg udsat, som vi i Virkeligheden alle ventede, vi skulde have. Vi saa det mærkelige Tilfælde, at Partiets Formand i Landstinget, Hr. Piper, fraraadede at skifte Heste, medens man var paa Broen, og kort Tid efter saa vi, at det konservative Folkeparti paa sit første Landsmøde — det var vist den 22. Februar 1916 — vedtog en Resolution, i hvilken de med skarpe Ord vendte sig mod Ministeriet og talte om Ministeriets Partiregimente, ensidige Fremhæven af for-